

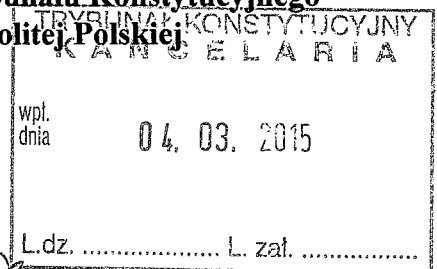

MINISTER
GOSPODARKI

Warszawa, *6 marca* 2015 r.

DIP-V-40410-1(4)/15
EOD: DIP/.../15

Pan
Prof. dr hab. Andrzej Rzepliński
Prezes Trybunału Konstytucyjnego
Rzeczypospolitej Polskiej

sygn. akt P 4/14

Szanowny Panie Prezencie,

W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego br., w którym Prezes Trybunału Konstytucyjnego zwrócił się z prośbą o przedstawienie stanowiska Ministra Gospodarki w sprawie połączonych pytań prawnych: Naczelnego Sądu Administracyjnego, zawartego w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt. ..., oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny, zawartego w postanowieniu z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt. ..., przedkładam wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

W ocenie Ministra Gospodarki:

1) art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.) w zakresie, w jakim dotyczy gier na automatach, jest zgodny z art. 20 i art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz nie jest niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

2) art. 89 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych jest zgodny z art. 20 i art. 22 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

3) w pozostałym zakresie postępowanie powinno ulec umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.), ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Uzasadniając powyższe stanowisko Minister Gospodarki pragnie podnieść, iż w pełni podziela stanowisko Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej wyrażone w piśmie z dnia 23 lutego br. (znak pisma: BAS-WPTK-484/14), str. 5, w przedmiocie wątpliwości zakwestionowania w pytaniu prawnym Naczelnego Sądu Administracyjnego całej zawartości normatywnej art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, zwanej dalej jako „u.g.h.”. Zgodnie z art. 14 ust. 1 u.g.h. *Urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry*. Stan sprawy zawisłej przed Naczelnym Sadem Administracyjnym, która stała się przyczynkiem do rozpatrywania pytania prawnego Naczelnego Sądu Administracyjnego, wiąże się zaś wyłącznie z urządzaniem gier na automatach poza kasynem gry. Konsekwencją powyższego jest oparcie decyzji administracyjnej poddanej kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego na art. 89 ust. 1 pkt 2 u.g.h., który przewiduje karę pieniężną za urządzanie gier na automatach poza kasynem gry. Jak wskazał Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w ww. piśmie, przywołując bogate orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w tym zakresie, przedmiotem pytania prawnego może być tylko taki przepis, którego wyeliminowanie z porządku prawnego w wyniku wyroku Trybunału Konstytucyjnego wywrze wpływ na treść rozstrzygnięcia sprawy, w której przedstawiono pytanie prawne.

Podzielić należy także stanowisko Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej odnośnie sposobu zakreslenia przedmiotu zaskarżenia przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku.

Jak wskazał Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w ww. piśmie z dnia 23 lutego br. (str. 7) zaskarżony w obu pytaniach prawnych art. 14 ust. 1 u.g.h. winien podlegać kontroli Trybunału Konstytucyjnego wyłącznie w zakresie, w jakim dotyczy gier na automatach, w pozostałym zakresie postępowanie powinno zostać umorzone na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Minister Gospodarki w pełni podziela także stanowisko Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w przedmiocie braku kognicji Trybunału Konstytucyjnego w zakresie kontroli aktów prawnych z punktu widzenia zrealizowania względem nich obowiązków notyfikacyjnych określonych w regulacjach prawa Unii Europejskiej – dyrektywie określającej procedurę notyfikowania krajowych aktów normatywnych w toku ich uchwalania.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. akt SK 45/09, „(...) Trybunał Sprawiedliwości stoi na straży prawa unijnego. Z kolei Trybunał Konstytucyjny ma strzec Konstytucji. Na tym tle może dojść potencjalnie do kolizji pomiędzy rozstrzygnięciami Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Sprawiedliwości. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że także ze względu na treść art. 8 ust. 1 Konstytucji Trybunał Konstytucyjny jest zobowiązany do takiego pojmowania swej pozycji, że w sprawach zasadniczych, o wymiarze ustrojowym zachowa pozycję „sądu ostatecznego słowa” w odniesieniu do polskiej Konstytucji. Trybunał Sprawiedliwości i Trybunał Konstytucyjny nie mogą być ustawiane w stosunku do siebie jako sądy konkurujące. Chodzi nie tylko o wyeliminowanie zjawiska dublowania się obu trybunałów czy dwutorowości w zakresie orzekania o tych samych problemach prawnych, ale i dysfunkcjonalności w relacjach unijnego oraz polskiego ładu prawnego. Istotne jest uwzględnianie wskazanej odmienności ról obu Trybunałów. (str. 14) (...) Rzeczpospolita Polska, zaaprobowała ponadto podział funkcji co do kontroli aktów prawnych (...) Wynikiem tego podziału funkcji jest przypisanie Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej kompetencji do ostatecznej interpretacji prawa unijnego i zapewnienia jednolitości jego stosowania we wszystkich państwach członkowskich, jak również wyłączność ostatecznego decydowania o zgodności aktów prawa pochodnego z traktatami i ogólnymi zasadami prawa unijnego. (...)”.

W tym miejscu należy wskazać na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lipca 2013 r., sygn. akt P 4/11, w którym Trybunał Konstytucyjny podkreślił (badając zgodność art. 135 ust. 2 u.g.h. z art. 2 Konstytucji RP), iż „(...) ewentualna niezgodność ustawy hazardowej z prawem unijnym, zwłaszcza zaś niezgodność wynikająca z zaniedbań formalnoprawnych odpowiedzialnych polskich organów, nie wpływa automatycznie na ocenę zgodności treści zakwestionowanej przez pytający sąd regulacji z Konstytucją. (...)”. Jak wskazał Marcin Górski w głosie do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 15/13, LEX nr 1393793, „(...) Z tego stwierdzenia wynika przecież wprost, iż Trybunał Konstytucyjny i TSUE zachowują pełną odrębność jurysdykcyjną – zakresy ich jurysdykcji nie pokrywają się. Oznacza to, że stwierdzenie o braku niezgodności przepisu ustawy z Konstytucją nie ma żadnego iunctum z zagadnieniem zgodności tego samego przepisu ustawy z prawem UE oraz z zagadnieniem konsekwencji ewentualnej niezgodności w tym zakresie. (...) kwestia ewentualnej niezgodności przepisu ustawy z prawem Unii, wynikająca z „zaniedbań formalnoprawnych” (a dokładniej: z naruszenia obowiązku

notyfikacji) nie należy do materii kontrolowanej przez Trybunał Konstytucyjny, lecz do materii, której rozstrzygnięcie jest rzeczą sądu powszechnego, w razie wątpliwości odnoszących się do interpretacji prawa Unii – z pomocą Trybunału Sprawiedliwości, realizowaną w ramach procedury określonej w art. 267 TFUE (...)”.

Warto wskazać także na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2012 r., sygn. akt Tw 15/2011, wydane w ramach tzw. wstępnej kontroli. Trybunał Konstytucyjny co prawda nie rozpoznał merytorycznie zarzutów pominięcia notyfikacji przepisów technicznych, jednakże wobec argumentów wnioskodawcy, że nieskorzystanie z instrumentów uregulowanych w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych prowadzi do naruszenia wyrażonego w Konstytucji RP obowiązku przestrzegania prawa, stwierdził, iż: *„Odnosząc się do przywołanego zarzutu, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 188 pkt 1 i 2 Konstytucji Trybunał Konstytucyjny orzeka o zgodności ustaw z Konstytucją lub ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi. Z tego względu poza kompetencjami Trybunału leży badanie zgodności kwestionowanych przepisów z art. 8 wskazanej dyrektywy – aktu niemieszczącego się w katalogu źródeł prawa, które mogą być powoływane jako wzorce kontroli w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym (dyrektywa nie stanowi aktu, o którym mowa w art. 188 pkt 2 Konstytucji). Wymaga nadto podkreślenia, że spełnienie żądania wnioskodawcy jest równoznaczne nie tyle ze zbadaniem zgodności konkretnego przepisu, ile z rozpatrzeniem zarzutu z płaszczyzny stosowania (a właściwie niezastosowania) prawa, tzn. przywołanych przepisów rozporządzenia, co wykracza z oczywistych względów poza kompetencje Trybunału Konstytucyjny, będącego sądem prawa, nie zaś faktu.”*

W świetle przedstawionych wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego na temat granic jego kognicji oraz relacji prawa krajowego i prawa Unii Europejskiej należy podzielić stanowisko Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, iż ocena zgodności przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych z art. 2 i art. 7 w związku z art. 9 Konstytucji RP z perspektywy zarzutu naruszenia procedury notyfikacyjnej pozostaje poza sferą właściwości Trybunału Konstytucyjnego, a postępowanie w powyższym zakresie powinno zostać umorzone na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Uzasadniając stanowisko w przedmiocie zgodności art. 14 ust. 1 u.g.h. w zakresie, w jakim dotyczy gier na automatach i art. 89 ust. 1 pkt 2 u.g.h. z art. 20 i art. 22 Konstytucji RP, należy podnieść, iż z przepisów Konstytucji RP i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, iż wolność działalności gospodarczej nie ma charakteru absolutnego i może zostać w pewnych sytuacjach ograniczona, co może jednakże nastąpić wyłącznie w formie ustawowej i tylko ze względu na ważny interes publiczny.

W tym miejscu warto wskazać na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 kwietnia 1998 r., sygn. akt K 10/97, w którym podniesiono, iż „(...) Trybunał Konstytucyjny uważa za oczywiste, że działalność gospodarcza, ze względu na jej charakter, a zwłaszcza na bliski związek zarówno z interesami innych osób, jak i interesem publicznym może podlegać różnego rodzaju ograniczeniom w stopniu większym niż prawa i wolności o charakterze osobistym bądź politycznym. Istnieje w szczególności legitymowany interes państwa w stworzeniu takich ram prawnych obrotu gospodarczego, które pozwolą zminimalizować niekorzystne skutki mechanizmów wolnorynkowych, jeżeli skutki te ujawniają się w sferze, która nie może pozostać obojętna dla państwa ze względu na ochronę powszechnie uznawanych wartości. (...)”.

Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy o grach hazardowych (druk sejmowy 2481/VI Kadencja): „(...) Uzasadniony interes państwa w monitorowaniu i regulowaniu rynku gier hazardowych wynika również z zagrożenia uzależnieniem od hazardu. (...) Patologiczny hazard został podniesiony do rangi osobnego zaburzenia psychicznego, zdefiniowanego jako „zaburzenie polegające na często powtarzającym się uprawianiu hazardu, który przeważa w życiu człowieka ze szkodą dla wartości i zobowiązań społecznych, zawodowych, materialnych i rodzinnych” (...) Problemy osobiste będące następstwem hazardu przynoszą uszczerbek na zdrowiu psychicznym (depresje), skutkują wyalienowaniem społecznym uzależnionych osób, współuzależnieniem bliskich, kosztami finansowymi (zadłużeniem, bankructwem, utratą dochodów). Koszty społeczne i ekonomiczne tego uzależnienia ponoszą nie tylko rodziny hazardzistów czy ich pracodawcy, ale całe społeczeństwo. Państwo nie może pozostać obojętne wobec zagrożeń wpływających z dostępności hazardu i ryzyka uzależnienia od niego swoich obywateli. Zagrożenie to jest na tyle wysokie, że niezbędne jest podjęcie radykalnych działań i zastosowanie ograniczeń dotyczących tej branży. (...)”.

Minister Gospodarki w pełni podziela także argumentację podniesioną w tym zakresie zarówno przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w piśmie z dnia 23 lutego br., jak również przez Prokuratora Generalnego w piśmie z dnia 19 listopada 2014 r. (znak pisma:PG VIII TK 13/14).

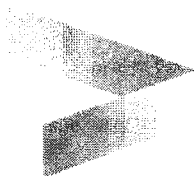
Niezależnie od przedstawionego powyżej stanowiska Minister Gospodarki pragnie przedstawić poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy o działach administracji rządowej w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy o grach hazardowych, minister właściwy do spraw finansów publicznych odpowiada, na zasadach, w trybie i w granicach określonych odrębnymi przepisami, w szczególności za gry losowe, zakłady wzajemne, gry na automatach i gry na automatach o niskich wygranych. W aktualnym stanie prawnym, minister właściwy do spraw finansów publicznych odpowiada, na zasadach, w trybie i w granicach określonych odrębnymi przepisami, w szczególności za gry losowe, zakłady wzajemne i gry na automatach. Powyższe oznacza, iż sprawy dotyczące gier hazardowych pozostawały i pozostają w wyłącznej właściwości ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W myśl § 6 ust. 1 obowiązującej ówczesnie uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn.), projekty aktów normatywnych, programów, sprawozdań, informacji, analiz problemowych, ocen realizacji zadań, stanowisk, decyzji lub innych rozstrzygnięć Rządu, jak również projekty innych materiałów i przedłożeń przewidzianych w obowiązujących przepisach albo zleconych przez Radę Ministrów i Prezesa Rady Ministrów lub przygotowywanych za jego zgodą w celu przedstawienia Radzie Ministrów, opracowywali członkowie Rady Ministrów oraz Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, każdy w zakresie swojej właściwości, i uzgadniali je z członkami Rady Ministrów. Powyższa generalna zasada została utrzymana w aktualnym porządku prawnym, zgodnie bowiem z § 20 ust. 1 pkt 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979) do opracowania, prowadzenia procesu uzgodnień, konsultacji publicznych lub opiniowania oraz wnoszenia do rozpatrzenia projektu dokumentu rządowego uprawniony jest członek Rady Ministrów, stosownie do zakresu swojej właściwości. Z powyższych regulacji jednoznacznie wynika, że organem odpowiedzialnym za opracowanie i dochowanie procedur w odniesieniu do projektu aktu normatywnego jest minister właściwy ze względu na przedmiot regulacji.

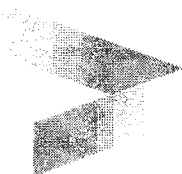
W okolicznościach niniejszej sprawy autorem projektu ustawy o grach hazardowych i w konsekwencji podmiotem odpowiadającym za zapewnienie prawidłowości procesu legislacyjnego na etapie prac rządowych był Minister Finansów. Natomiast Minister Gospodarki, brał udział w procesie legislacyjnym ww. ustawy wyłącznie w ramach tzw. uzgodnień międzyresortowych. Oznacza to, iż nawet w przypadku zgłoszenia przez Ministra Gospodarki uwag w tym trybie, ostateczna decyzja co obowiązku dochowania wymaganych przepisami prawa procedur należała do Ministra Finansów.

Minister Gospodarki pełni, zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2013 r., z późn. zm.), funkcję koordynatora krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych. Wyjaśnienia wymaga, iż stworzony przez dyrektywę 98/34/WE mechanizm tzw. notyfikacji aktów prawnych oparty jest na zgodzie państw członkowskich UE na informowanie i zasięganie opinii innych państw członkowskich i Komisji Europejskiej przed przyjęciem krajowych przepisów i norm technicznych, które mogą tworzyć ograniczenia na rynku wspólnotowym w zakresie przepływu towarów i wskazanych rodzajowo usług. Dyrektywa 98/34/WE została implementowana do polskiego porządku prawnego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039) oraz rozporządzeniem z dnia 6 kwietnia 2004 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 65, poz. 597). Wskazane powyżej rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 169, poz. 1386, z późn. zm.), zawierającego upoważnienie do określenia przez Radę Ministrów sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, przy uwzględnieniu konieczności precyzyjnego podziału zadań w tym zakresie między właściwe organy administracji rządowej oraz państwowe jednostki organizacyjne w celu realizacji zobowiązań wynikających z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych. Stosownie do § 1 ust. 1 ww. rozporządzenia krajowy system notyfikacji norm i aktów prawnych obejmuje notyfikację norm oraz notyfikację aktów prawnych, co umożliwi uczestnictwo Rzeczypospolitej Polskiej w procedurach wymiany informacji określonych w przepisach Unii Europejskiej. Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu, uczestnikami krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych są: koordynator krajowego systemu (minister właściwy ds. gospodarki), ministrowie oraz Polski

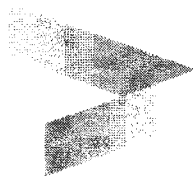
Komitet Normalizacyjny. W myśl § 8 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, akty prawne zawierające przepisy techniczne notyfikuje koordynator krajowego systemu, przy tym zgodnie z ust. 2 tego przepisu, notyfikacja polega na przekazaniu Komisji Europejskiej projektów aktów prawnych zawierających przepisy techniczne oraz dokumentów, o których mowa w § 9 rozporządzenia. Podstawą systemu wymiany informacji jest przekazywanie wiadomości za pomocą poczty elektronicznej między Komisją i Państwami Członkowskimi. Co istotne, z § 9 rozporządzenia wynika, iż to ministrowie po opracowaniu, na zasadach i w trybie określonym w odrębnych przepisach, projektów aktów prawnych zawierających przepisy techniczne, przekazują niezwłocznie projekty tych aktów koordynatorowi krajowego systemu w celu dokonania notyfikacji. To zatem do ministrów właściwych do spraw objętych zakresem danego projektu aktu prawnego należy decyzja co do zasadności jego notyfikacji. Dalsze przepisy rozporządzenia regulujące obowiązki podmiotów uczestniczących w krajowym systemie notyfikacji norm i aktów prawnych potwierdzają, iż rolą koordynatora krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych jest wyłącznie pośredniczenie w przekazywaniu drogą elektroniczną dokumentacji w ramach systemu notyfikacji, w tym projektów aktów normatywnych zawierających przepisy techniczne przygotowanych przez właściwe organy RP, stanowisk zgłoszonych przez Komisję Europejską lub państwa członkowskie UE do tych projektów, czy stanowisk opracowanych przez właściwe organy RP do projektów aktów prawnych notyfikowanych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej.

Regulacje dotyczące obowiązków w zakresie notyfikacji projektów aktów prawnych zawiera również ustawa o działach administracji rządowej. W myśl art. 38 a tej ustawy, minister kierujący określonym działem uczestniczy w krajowym systemie notyfikacji norm i aktów prawnych, a w szczególności jest obowiązany do niezwłocznego przekazania aktów prawnych i projektów aktów prawnych objętych tym systemem do koordynatora krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych w celu dokonania ich notyfikacji Komisji Europejskiej oraz do odnoszenia się podczas prac nad notyfikowanymi projektami aktów prawnych do stanowisk zgłoszonych przez Komisję Europejską lub państwa członkowskie Unii Europejskiej, a także do opracowywania stanowisk do projektów aktów prawnych notyfikowanych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej. Również przepisy Regulaminu pracy Rady Ministrów nakładają na autora projektu obowiązek umieszczenia w uzasadnieniu projektu aktu normatywnego informacji, czy projekt ten podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących funkcjonowania krajowego systemu

notyfikacji norm i aktów prawnych, tj. dokonania oceny czy projektowane przepisy mają charakter przepisów technicznych w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE oraz przekazania projektu koordynatorowi krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych w celu jego notyfikacji (por. § 10 ust. 2 pkt 4 nieobowiązującej już uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. oraz § 27 ust. 3 pkt 4 lit. b oraz § 95 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r.).

Analiza wskazanych przepisów pozwala stwierdzić, że obowiązek podjęcia decyzji co do notyfikowania projektów aktów prawnych zawierających przepisy techniczne, a w konsekwencji ewentualna odpowiedzialność z tytułu niedokonania notyfikacji, spoczywa na ministrze kierującym określonym działem administracji rządowej, a więc w niniejszym przypadku na Ministrze Finansów. Innymi słowy, to nie koordynator krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, lecz autor projektu ocenia, czy dany akt prawny zawiera przepisy techniczne, które powinny zostać notyfikowane. Podkreślenia wymaga, że Minister Gospodarki nie jest uprawniony do notyfikowania tego aktu wbrew woli projektodawcy. Brak jest zatem podstaw prawnych, które przyznawałyby koordynatorowi krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych kompetencje do wiążącego rozstrzygnięcia o technicznym charakterze projektowanych przepisów i w konsekwencji – o konieczności ich notyfikacji. Tym samym, wyrażane przez koordynatora w ramach procesu uzgodnień międzyresortowych opinie w powyższym zakresie mają wyłącznie charakter pomocniczy, pogładowy, a ostateczna decyzja co do ich uwzględnienia pozostaje w gestii właściwego organu. Poza obowiązkami w zakresie przesyłania dokumentacji w ramach procesu notyfikacji, pełnienie funkcji koordynatora krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych polega przede wszystkim na upowszechnianiu wiedzy dotyczącej obowiązków wynikających z dyrektywy 98/34/WE oraz zasad funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (m.in. poprzez wydawanie materiałów informacyjnych). Innymi słowy zadaniem koordynatora krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych jest udzielanie uczestniczącym w tym systemie ministrom informacji, w jaki sposób w świetle przepisów unijnych i przepisów krajowych należy wykonywać obowiązki, jednakże nie może on zastępować ich w wykonywaniu tych obowiązków, bowiem nie jest do tego umocowany. Reasumując ocena, czy projektowane przepisy stanowią przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE pozostaje w wyłącznej właściwości projektodawcy.

Jeżeli zachodzi podejrzenie, że państwo członkowskie nie dopełniło obowiązku notyfikacji wynikającego z procedury ustanowionej dyrektywą 98/34/WE Komisja Europejska może wszcząć postępowanie w tej sprawie i podjąć dalsze kroki, łącznie ze skierowaniem sprawy do Trybunału Sprawiedliwości WE (art.226 Traktatu ustanawiającego WE, obecnie art.258 TFUE). Konsekwencją stwierdzenia przez Trybunał faktu naruszenia prawa wspólnotowego może być nałożenie na państwo członkowskie kar finansowych.

Zasadniczym celem notyfikacji jest zapobieganie powstawaniu barier w przepływie towarów w UE. Dokonuje się jej *ex ante*, na etapie projektu. W okresie obowiązkowego wstrzymania prac legislacyjnych (tzw. *standstill*) komentarze i/lub opinie szczegółowe do projektu zgłaszać może Komisja Europejska i/lub państwa członkowskie. Wszystkie notyfikowane projekty (oprócz tych objętych klauzulą poufności) umieszczane są w powszechnie dostępnej bazie TRIS na stronach Komisji Europejskiej, swoje uwagi i komentarze do projektu mogą więc zgłaszać podmioty gospodarcze działające na rynku unijnym. Mechanizm ten pozwala różnym właściwym organom, zarówno na poziomie wspólnotowym, jak i krajowym, zapobiegać problemom przed ich powstaniem, unikając w ten sposób kosztownych i kontrowersyjnych postępowań w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, które można wszcząć dopiero po fakcie.

Z poważaniem

~~MINISTER~~
~~Zupa~~
Jerzy W. Pietrewicz
PEŁNOMOĆNIK RZĄDU DO SPRAW
REGULACJI GOSPODARCZYCH
SEKRETARZ STANU

